

VISSZAPILLANTÁS A NEMZETKOZI HELYZETRE.

Szeptember 21-én kezdődött Párisban az Egyesült Nemzetek harmadik közgyűlése. Az angol-amerikai tömb a közgyűlést használja ki arra, hogy új, az eddiginél is erőteljesebb támadást indítson a békés nemzetközi együttműködés ellen. Olyan javaslatokat fogadtak el a közgyűlés tárgysorozatában, amelyeknek provokatív jellege nyilvánvaló volt, így például Argentínának a vétőjog módosítására vonatkozó javaslatát, valamint azoknak a kérdések-

nek a tárgyalását —, a balkáni bizottság, a koreai bizottság jelentése — amelyek az alapokmánnyal ellentétben jöttek létre. A plenáris ülések legnagyobb hatású beszédét *Visinszkij*, a szovjet delegáció vezetője mondta el, aki rámutatott arra, hogy az angol-amerikai tömb az Egyesült Nemzetek kettészakítására törekszik. Amerikai politikusok kijelentései és az amerikai lapok cikkei alapján bizonyította, hogy az Egyesült Államokban nemcsak háborús uszítás folyik, hanem valóságos felkészülés a háborúra. Az angol-amerikai közös vezérkar, amelyet a Németország és Japán elleni háború egységes vezetése céljából állítottak fel, még mindig működik Washingtonban, sőt közös hadgyakorlatokat és terveket dolgoz ki a két állam hadereje részére. Ezután idézte az amerikai hadügyi költségvetés adatait, amelyek évről évre magasabb összegeket juttatnak a haderő céljaira. Beszéde végén *Visinszkij* a Szovjetunió nagyjelentőségű békejavaslatát terjesztette elő, amelyben a Szovjetunió javasolta:

1. Az öt nagyhatalom haderejének egy éven belül egyharmaddal való csökkentését,
2. az atomfegyverek használatának eltiltását és az atomenergia nemzetközi ellenőrzését,
3. egy olyan nemzetközi szerv létesítését a Biztonsági Tanács keretén belül, amely ellenőrizné a lefegyverzés és az atomenergia felhasználásának módjait.

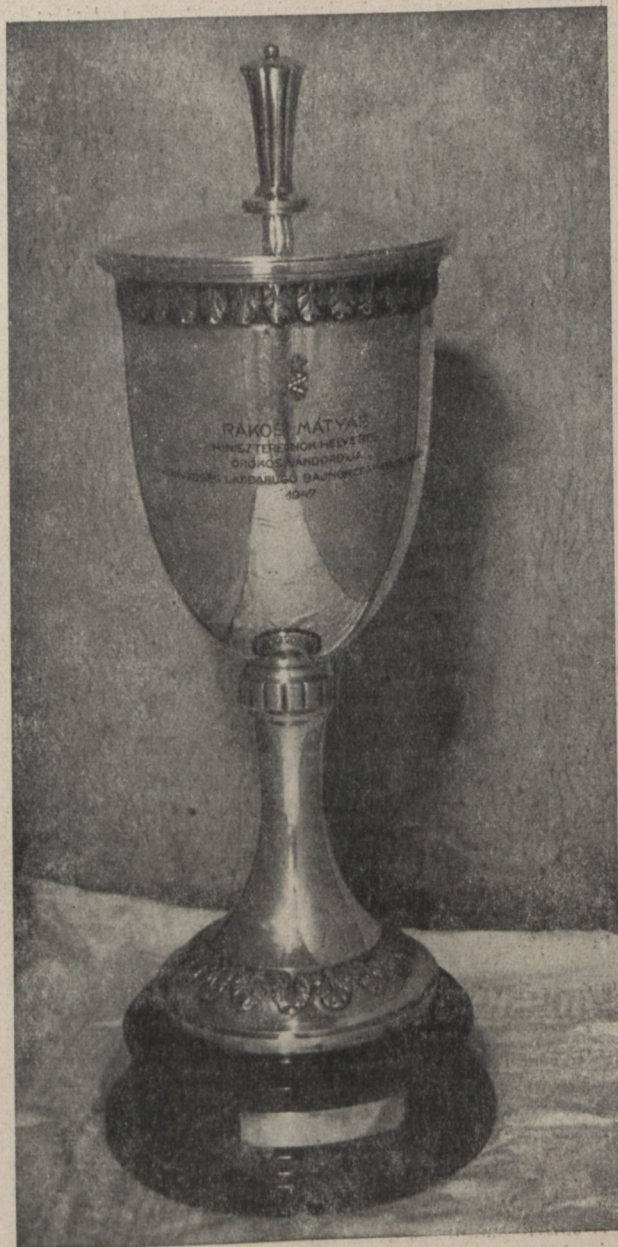
Visinszkij javaslatai zavarbahozták az angol-amerikai tömb képviselőit és csatlósait. Bevin, majd Schuman erőltetett válasza a szokásos szovjetellenes szövegeken kívül alig mondtak egyebet.

A közgyűlés irányító bizottsága hosszabb vita után mégis úgy döntött, hogy a Szovjetunió nagyjelentőségű békejavaslatait napirendre tűzi és pedig az atomellenőrző bizottság jelentésének megvitatása után. A napirenden szerepel még a koreai bizottság, a balkáni bizottság jelentésének megvizsgálása, az olasz gyarmatok ügye, az úgynevezett „kis közgyűlés” megszervezése és az egyhangúság elvének felülvizsgálása a Biztonsági Tanácsban.

A BERLINI KÉRDÉS.

Az augusztus elején megkezdődött moszkvai tárgyalások eredményeként szeptember elején a négy nagyhatalom németországi katonai főparancsnokai összeültek Berlinben; hogy a Moszkvában kidolgozott irányelveknek megfelelően létrehozzák a berlini megegyezést. Moszkvában a nagyhatalmak ugyanis megállapodtak abban, hogy Berlinben egyedül a keletnémetországi márka lesz az érvényes fizetési eszköz és az ezzel kapcsolatos pénzügyi és gazdasági kérdéseket négyhatalmi bizottság ellenőrzi. A Szovjetunió hozzájárult ahhoz, hogy helyreállítsák a Berlin és a nyugati övezetek közötti zavartalan forgalmat azáltal, a kikötéssel, hogy a vasúti, országúti, vízi és légi útvonalakat a szovjetfőparancsnokság ellenőrzi. A tárgyalások jól haladtak előre, mígnem *Clay* tábornok, amerikai főparancsnok a moszkvai megállapodástól eltérően a berlini valutát ellenőrző négyhatalmi bizottság részére olyan széleskörű jogokat követelt, amelyek a bizottságnak lehetővé tették volna egész Kelet-Németország pénzügyi életének ellenőrzését. A főparancsnokok tárgyalásai megszakadtak. A berlini tárgyalások zsakutába jutásáról a szovjet sajtó megállapította, hogy ez ismét annak a politikának volt a következménye, amely mindenütt és mindenáron a négyhatalmi együttműködés megakadályozására törekszik.

Az UNO párisi értekezletével egyidőben a nyugati külügyminiszterek megtárgyalták a berlini helyzetet és jegyzéket intéztek a Szovjetunióhoz, amelyben kifejtették a

A Rákosi-kupa.

berlini kérdésre vonatkozó álláspontjukat. A Szovjetunió válaszigjegyzékében félreismerhetetlenül rámutatott arra, hogy a berlini helyzet elmérgesedéséért a nyugati hatalmakat terheli a felelősség. A három nyugati hatalom a szovjet jegyzék után úgy döntött, hogy a berlini kérdést a Biztonsági Tanács elé viszik, holott semmi értelme sincs annak, hogy olyan kérdést, amellyel a Külügyminiszterek Tanácsa sem tudott megbirkózni, a Biztonsági Tanács elé utaljanak. Az Egyesült Nemzetek Alapokmányának megszületése idején San Franciscóban is azért határoztak úgy, hogy a német és japán békeszerződés kérdését kivesszük az Egyesült Nemzetek hatásköréből, mivel egy ilyen sok vitára alkalmas adó kérdés veszélyeztette volna az Egyesült Nemzetek működéséhez feltétlenül szükséges nagyhatalmi egyetértés egyhangúságát. Általános megállapítás az, hogy sem a Biztonsági Tanács, sem az Egyesült Nemzetek közgyűlése nem oldhatja meg a berlini kérdést. Egyre inkább valószínű, hogy az Egyesült Államok ezzel a lépéssel az UNO teljes kettészakítására törek-szenek. A berlini kérdés tárgyalása az első lépés a vétő-jog ellen készülődő támadásban. A vétőjog, tehát az alap-okmány megváltoztatása pedig alapjaiban rázza meg az Egyesült Nemzetek szervezetét. *Visinszkij* szovjet megbí-zott éppen ezekre a törekvésekre célozva kijelentette, hogy a Szovjetunió nem hagyja el az UNO-t, és továbbra is a többi néppel együtt dolgozik a béke megvalósításáért.

A Biztonsági Tanács október 4-én kezdte meg a berlini kérdés tárgyalását, melyen Visinszkij, szovjet megbí-zott nem vesz részt, ezzel nyilvánítandó, hogy a Tanácsot e kérdés megvitatására nem tartja illetékesnek.

A FRANCIA HELYZET.

Franciaországban a harmadik erőnek nevezett politika azóta, hogy 1947 májusában a Kommunista Pártot amerikai nyomásra kiszorították a kormányból, teljesen a dollár imperializmus zsoldjába szegődött. A francia dolgozó nép, elsősorban a francia munkásosztály, élén a francia kommunista párttal felvette a harcot a Wall Street francia exponensei, a de Gaulle-féle nyílt fasizmus és a munkásosztály árulója, a Blum-féle szociáldemokrácia ellen. A polarizálódó világerők egyik leghatalmasabb mérközése folyik ma Franciaországban, és a magyar dolgozók, a magyar honvédség a legteljesebb rokonszenvvel,

feszült figyelemmel kísérik a francia munkásosztály nagy-szerű harcát. A *Queuille*-kormány, amely *Schumann* 48 óráos kormányalakítási kísérletét követte, ugyanazokkal az eszközökkel igyekszik az egyre romló gazdasági életet talpraállítani, amelyek miatt *Reynaud*, a volt háborús mi-niszterelnök és a Marie-kormány pénzügyminisztere, már megbukott. Az új kormány első ténykedése volt a köz-szükségleti cikkek árának általános felemelése. Ez, vala-mint a kormány elzárkózása a dolgozók bérjavítási köve-teléseivel elől nagyarányú munkabeszüntetésekre vezetett az egész országban. A kormányzat hazaáruló politikája le-lepleződött, éppen úgy, mint a szociáldemokrácia árulása. A dolgozó tömegek egysége helyreállt és a szakadár szakszervezetek is csatlakoztak a CGT követeléséhez. Az egységesség fellépés meghátrálásra készítette a kormányt, amely végülis 12.000 frankban állapította meg a legala-csonyabb jövedelmet. Az áremelkedések azonban tovább fo-lytak. A francia dolgozók általános elkeseredése szeptem-ber 28-án újabb hatalmas méretű tiltakozó sztrájkban ju-tott kifejezésre, amelyben Franciaország kétféle dolgo-zója vett részt.

A kiélesedő osztályharcot kívül a francia kormány-nak a községi választások kérdésével is meg kell birkóz-nia. A dollár imperializmus zsoldjába szegődött kormány-zópártok az októberben esedékes községi választásokat jövő év márciusára halasztották el, mert joggal féltek, hogy leleplezett hazaárulásuk miatt elsőpri őket a fran-cia nép jogos haragja. A Francia Kommunista Párt ezzel szemben erőlesen követelte a választásoknak októberben való megtartását, mert, ahogy *Jacques Duclos*, a párt főtit-kárhelyettese mondotta, a francia népnek kell ítéletet mondania az országrontó politika irányítói felett.

A belső helyzet fokozódó nyugtalanságára jellemző még *De Gaulle* híveinek egyre provokálóbb magatartása. A tábornok nyíltan tör a hatalomra és a jelenlegi kor-mány több tagja is titokban *De Gaulle* utasítására hall-gat. Minthogy *De Gaulle* délfranciaországi propaganda-kör-útja azonban nem járt a várt eredménnyel és a *De Gaulle*-ellenes hangulatot a tábornok fegyveres bandája által elkö-vetett grenoble-i munkásgyilkosság is fokozta, a jobboldali töredékpártok — *De Gaulle* nyílt vagy burkolt támogatói — ugyancsak jobbnak látták a községi választások elhalasz-tását annál is inkább, mert az időközi választásokon a Kommunista Párt sorozatosan előretört.

MAGYARORSZÁG

FARKAS MIHÁLY A MDP FŐTITKÁRHELYETTESÉ ELFOGLALTA HONVÉDELMI MINISZTERI HIVATALÁT.

Farkas Mihály felvidéki munkásaládból származik és már igen korán bekapcsolódott a munkásmozgalmakba. Mint a kassai szocialista ifjómunkások titkárát az akkori csehszlovák kormány börtönre ítélte el. Kiszabadulása után Prágában bekapcsolódik a Kommunista Párt munká-jába. Bekerül a fasizmus elleni nagy világszervezet, a Nemzetközi Ifjómunkás Mozgalom vezetőségébe. Európa különböző országaiban szervezi a fasizmus ellen, a béke megvédése érdekében az ifjúsági mozgalmakat.

A spanyol polgárháború kitörése után Spanyolor-szágba megy *Farkas Mihály*, majd a Szovjetunióba kerül. Közvetlenül Rákosi Mátyás mellett dolgozik. A honvéd háború kitörésekor az arcvonalon kap beosztást. Fel-adata a magyar katonák életének megmentése. Ott van az első vonalban a doni áttörésnél is. Negyvenfokos hi-degben, élete kockázatásával végzi munkáját: az elgyen-gült honvédeknek szállást, ételt, gyógyszert teremt elő. Azon fáradozik, hogy a magyar hadsereget szembefordítsa Horthyval és Szálással.

Gerő Ernővel és *Révai Józseffel* együtt Szededen fel-veszi a kapcsolatot a többi párttal. Tagja az első Nemzeti Bizottságnak. Egyik alapítója a Magyar Nemzeti Függet-lenségi Frontnak.

1945 tavaszán belügyi államtitkár lesz. Később átveszi az MKP szervezési ügyeinek vezetését és Rákosi Mátyás helyetteseként végzi munkáját. A Magyar Dolgozók Párt-jának főtitkárhelyettese.

Farkas Mihály szeptember 10-én átvette a Honvédelmi

Minisztérium vezetését. Bemutakozó beszédében hangoz-tatta, hogy ki kell fejlesztenünk hadseregünket, amelynek hivatása a népi demokrácia társadalmi, gazdasági és po-litikai eredményeinek megvédése, s a független magyar állam biztosítása, minden támadó imperialista szándékkal szemben. Kiemelte, hogy az új néphadsereg a munkások és parasztok hadserege, s a munkásosztály vezető szere-pét a hadsereg vezetésében is érvényre kell juttatnunk.

A MAORT ÁLLAMI KEZELÉSBE VÉTELE.

A Belügyminisztérium Államvédelmi Hatósága vizsgá-latot indított annak felderítésére, mi az oka a Magyar-Amerikai Olajipar Rt. (MAORT) termelése rohamos csök-kenésének a felszabadulás óta. A vizsgálat során megá-lapítást nyert, hogy ipari szabotázsról van szó, a demo-kratikus Magyarország gazdasági fejlődésének politikai indokokból való akadályozására.

Az Államvédelmi Hatóság őrizetbe vette *dr. Papp Simon* műegyetemi rendes tanárt, a MAORT 1948-ban nyugdíjazott volt vezérigazgatóját, aki a legutóbbi hóna-pokban mint geológiai és geofizikai főtanácsadó szerepelt a vállalatnál, *Abel Bódogot*, aki 1948-ban történt nyug-díjazásáig a MAORT beszerzési osztályának vezetője volt, jelenleg pedig a MAORT lényvállalatának, a MAORT Gázértékesítő Rt-nak ügyvezető igazgatója, *Binder Béla* bányamérnököt, a MAORT termelési osztályának veze-tőjét és *dr. Barnabás Kálmán* főgeológust, a MAORT geológiai és kutatási osztályának vezetőjét.

Fentiek vallomásai, valamint az egyidejűleg folya-matba tett szakértői vizsgálat megállapításai bebizonyítot-ták, hogy *Paul Ruedemann*, a MAORT elnöke és *George*